

bedre Erhvervsmuligheder, end adskillige andre Lande har det. Det, der har medført en Situation, som med fuld Føje kan betegnes som en Erhvervskrise med Arbejdsløshed og økonomiske Sammenbrud i Følge, er først og fremmest den Omstændighed, at der gennem Kronestigningen er sket en alvorlig Forstyrrelse af den økonomiske Ligevægt mellem Statens Behov og Befolkningens Ydeevne og mellem Erhvervene indbyrdes, og at vi har været for langsomme til at erkende, hvad det er, Tiden kræver af os. Men jeg tror, at denne Erkendelse nu har vokset sig stærk og levende i Befolkningen. Ingen tør nu for Alvor nægte, at det eneste, der kan føre os frem til bedre økonomiske Tilstande, er øget Arbejde, større Foretagsomhed i Forbindelse med Opøvelse i den Kunst at afpasse Udgifterne i Forhold til de Indtægter, som faktisk er opnaaelige.

I en Tid, hvor der i Tusinder af Hjem Landet over kæmpes en bitter og fortvivlet Kamp med Tidens økonomiske Vanskeligheder, tilkommer det os, der som Medlemmer af Regering og Rigsdag har Ansvar for Statshusholdningen, i Handling at vise vor Erkendelse af, at de Krav, som Tiden stiller til den enkelte Samfundsborger, først og fremmest maa respekteres i Landets offentlige Husholdning.

Regeringen stiller selvsagt ikke disse Forslag som et Ultimatum, men er rede til Forhandling om alle Enkeltheder. Jeg ønsker dog at fremhæve, at Regeringen er af den Opfattelse, at de Udgiftsreduktioner, som her bringes i Forslag, er de mindst mulige, saafremt det, der er Hovedformaålet: Parikronen respekteres i Landets offentlige Husholdning, skal kunne siges blot nogenlunde at være opnaaet.

Regeringen har udarbejdet Forslagene under Hensyn til, hvad der maa anses for at være en bydende Nødvendighed. Jeg tillader mig at henstille, at dette Synspunkt fastholdes under Forslagenes Behandling paa Rigsdagen.

I en for hele Befolkningen alvorlig Situation fremsættes disse Forslag. Det strækker ikke længere til at tale om Spar-sommelighed. Der kræves Handling nu paa alle de Omraader, hvor Handling virkelig betyder noget.

Det gælder her om at varetage en Fællesinteresse, ja, jeg tør sige en Livsinteresse, for hele Landet. I Sammenligning dermed er det af fuldkommen underordnet Betyd-